

ÜZÜM PRESİ

Charles Jousselin de Gruse, ne zaman yabancı konuklarını Paris'te ağırlasa onlara; "İyi bir kırmızı şarabın tadına varmak için Fransız olmanıza gerek yoktur." diyordu. Gülümseyerek; "Ancak, iyi şarabı takdir etmeniz için Fransız olmanız gerekir." diye de ekliyordu.

Fransız elçiler topluluğundaki hayatından sonra, Kont¹ de Gruse, Paris'in Quai Voltaire (Okunuşu: Ke Volter) Caddesi'ndeki ihtişamlı bir konakta, karısıyla birlikte yaşıyordu. Cömert bir ev sahibi ve etkileyici hikâyeler anlatan biri olarak, haklı ününün yanı sıra, sevimli bir adamdı ve elbette ki seçkindi.

Bu gecenin konukları tamamıyla Avrupalıydı ve hepsi de göçün, Avrupa'nın sorunlarının kaynağı olduğuna aynı derecede ikna olmuştu. Charles de Gruse, hiçbir şey söylemedi. O, bu tür görüşlere katılmadığını hep saklamıştı. Ayrıca hiçbir şart altında, bu konuklardan fazlaca hoşlanmıyordu.

Kırmızı Bordo'nun ilki, dana etiyle birlikte sunuldu ve konuklardan bir tanesi, de Gruse'ye döndü:

– Hadi, Charles; bu sadece matematiksel... Irka ya da renge yapılacak bir şey yok. Böyle bir konuda çok fazla deneyim edinmiş olmalısın. Sen ne derdin?

– Evet, General; çok fazla!

Başka bir şey demeden, de Gruse bardağını kaldırdı ve kocaman kırmızı burnunu² içine soktu. Bir süre sonra gözyaşları içinde yukarı baktı: "Gerçekten, tam tamına Bordo," dedi ve heyecanla; "şarapların şarabı" diye devam etti.

Dört konuk, kadehlerini ışığa doğru kaldırarak, kan kırmızı şarabı inceledi. Hepsinin de ortak fikri, bunun o güne kadar tattıkları en lezzetli şarap olduğuydu.

Küçük beyaz ışıklar, Sen (Seine) nehri boyunca birer birer çıkıyor ve Pont de Carrousel köprüsünün kemerlerinden geçen ışıklı Bato Muş (bateaux-mouches) gezinti tekneleri, birinci katın pencerelerinden görülebiliyordu. Parti ise -daha da kuvvetli bir Bordo stili kırmızı şarapla (Claret³) sunulan- bir eğlence yemeğine dönüşüyordu.

¹ (Gerçek anlamı 'yoldaş' olan Latince 'comes' sözcüğünden gelmektedir) Kral tarafından bir şehri ve yakın çevresini yönetmesi için atanan kimse, yoksa kralın yakın muhitinde yer alan yüksek rütbeli bir memurdur (ikincisine, "saray kontu" ya da "hükümdar yetkili kont" denir).

² De Gruse, muhtemelen halk arasında patlıcan burun olarak bilinen rinofima hastasıdır. Ayrıntılı bilgi için bağlantıya tıklayınız: http://www.kozmetikcerrahi.com/estetik_rinofima.htm

³ Doğu Londra'nın, özellikle fakir halkının aksanında, kan anlamına gelmektedir.

De Gruse, Bordo stili kırmızı şarap dökülürken; “Gerçekten, hakkında hiçbir şey bilmedikleri şarapları sunan insanlar olduğunu düşünebiliyor musunuz?” diye sordu.

Konuk Alman politikacı; “Gerçekten mi?” diye karşılık verdi:

– Kişisel olarak, şişenin kapağını açmadan evvel içindekini bilmek isterim.

– Ama nasıl? Nasıl emin olunabilir ki?

– Bağların çevresinde avlanmayı severim. Bordo’da, önceden ziyaret ettiğim bu yeri ele alın; buradaki bağcığı şahsen tanırdım. Ne içtiğinizi öğrenmenin yolu da budur.

Diğer politikacı ise; “Bir şecere⁴ meselesi, Charles!” dedi.

Hollandalı adam, hiç konuşmamasına rağmen, de Gruse sözlerini şöyle sürdürdü: “Bu kişi size, hep şarapların arkasındaki hikâyeyi vermiştir. Bunlardan bir tanesi de bugüne kadar dinlediğim en olağanüstü hikâyeye idi. Onun şaraphanesinde tat kontrolü yapıyorduk ve suratının asılmasına neden olan bir şarap fıçısının önüne geldik. Bordo şarabının, dünyanın en iyi şarabı olduğu görüşüne katılıp katılmadığımı sordu. Tabii ki, ona katılıyordum. Daha sonra da o, en acayip açıklamayı yaptı.

“Fıçıdaki şarap” dedi ve gözyaşları içinde sözlerini sürdürdü; “Dünyadaki en kaliteli şarap; fakat hayatına, yetiştirildiği yerden çok uzak bir yerde başladı.”

De Gruse, konuklara yapılan servisi gözden geçirmek için ara verdi.

Hollandalı adam; “Peki!” dedi.

De Gruse ve karısı bakiştılar.

Karısı; “Anlat onlara, canım!” dedi.

De Gruse, ileriye doğru eğildi, şaraptan bir yudum aldı ve peçetesinin köşesini dudaklarına hafifçe dokundurdu. İşte, anlattığı hikâyeye:

Babası, 21 yaşındaki Pierre’i (bağcıya verdiği isim buydu), Madagaskar’daki amcasıyla zaman geçirmesi için yanına göndermişti. Pierre de orada, iki hafta içerisinde, Madagaskar dilinde “arzu” anlamına gelen Faniry⁵ adlı yerli bir kıza tutuldu. Onu suçlayamazdınız. Daha 17’sinde, büyüleyici bir kızdı. Madagaskar güneşinde, teni altın sarısıydı. Doğruca yanaklarının yanından sarkmış, beline kadar uzanan siyah saçları; iri, derin gözlerini çevreliyordu. Her ikisi için de gerçek bir yıldırım aşkıydı. Beş ay içerisinde evlendiler. Faniry’nin kimsesi yoktu, ancak Pierre’in annesi ve babası -kesinlikle karşı olsalar da- evlilik töreni için Fransa’dan geldiler ve çift, Madagaskar adasında, üç yıl boyunca mutlu bir yaşam sürdürdü. Daha sonra, bir gün Fransa’dan telgraf geldi. Pierre’in annesi, babası ve tek erkek kardeşi bir araba kazasında ölmüştü.

⁴ Şecere ile bilinen bir bölgenin malum bir şarabı ifade edilebileceği gibi, şaraplık üzümün soyağacı ve o üzümün elde edilen şarabın tadım anına kadar süregelen tüm geçmişi de belirtilebilir.

⁵ Fanir(i) şeklinde okunan kelime, Malgaşçada “arzu” anlamına gelir. Kelimenin sonundaki “i” varla yok arasında, hafifçe söylenir.

Pierre, cenazeye katılmak ve babasından kalan bağı idare etmek üzere, ilk uçakla memleketine döndü. Onu, iki hafta sonra Faniry izledi. Pierre yaşlıydı, ancak Faniry ile birlikte bağı idare etmeye başladılar. Ailesi ve sıcak güneş altındaki tembel, huzurlu günleri sonsuza kadar geride kalmıştı. Yine de çok mutlu bir şekilde evlenmişti ve çok varlıklıydı. Bordo'da, hayatın belki o kadar da kötü olmayacağı sonucuna vardı. Fakat yanılmıştı. Kısa bir süre sonra, Faniry'nin kıskançlığı ortaya çıkmıştı. Madagaskar'da, kendisine rakip yoktu. Fransa'da ise herkesi kıskanıyordu; hizmetçileri, sekreteri, hatta üzümleri toplayan ve gülünç aksanıyla dalga geçen köylü kızları bile. Kendisini, Pierre'in onları teker teker sıradan geçirdiğine inandırmıştı.

Pierre'in bile nadiren farkına vardığı basit, doğal imalara başladı. Daha sonra yatak odalarında, kendisine karşı olmadık suçlamalar yöneltti. Pierre bunu reddedince de mutfakta, şaraphanede ve ekim yerlerinde sert, küçük düşürücü davranışlara yöneldi. Pierre'in Madagaskar'da evlendiği melek, gözünü kıskançlık bürümüş bir cadıya dönüşmüştü. Yaptığı ve söylediği hiçbir şey işe yaramıyordu. Faniry, çoğunlukla bir hafta ya da daha uzun süre konuşmayı reddetmiş ve en son konuştuğunda ise işi, ona bağırarak küfretmeye ya da kendisini terk etme yeminine kadar getirmişti. Üçüncü üzüm hasadına kadar da birbirlerinden tiksindiklerini herkes anlamıştı.

Cuma akşamı Pierre, aşağıdaki şaraphanedeydi ve yeni elektrikli üzüm presini deniyordu. Yalnızdı. Üzüm toplayanlar da orayı terk etmişti. Aniden kapı açıldı ve içeriye, aşırı makyajlı halde Faniry girdi. Dosdoğru Pierre'in yanına yürüyerek, kollarını hızla boynuna attı ve ona sarıldı. Pierre ise, ezilen üzümlerin pis dumanlarının arasında bile, kokusundan onun içki içmiş olduğunu anlayabiliyordu.

Faniry; "Canım," dedi, içini çekerek ve "Ne yapalım?" diye sordu.

Pierre de şiddetle onu istiyordu, ancak geçmişteki tüm hakaretler ve küçük düşürücü olayların etkisiyle öfkelenmişti ve Faniry'yi itti.

Faniry; "Ama hayatım, çocuğum olacak." dedi.

Pierre; "Gülünç olma. Yatağa git! Sarhoşsun. Bir de çıkar şu boyayı. Seni fahişeye benzetiyor." diye cevap verdi.

Faniry'nin yüzü öfkeden mosmor kesildi ve kendisini, böyle yeni suçlamalarla onun kollarına attı: ona hiç ilgi göstermiyormuş; sadece seksi önemsiyormuş; buna ve beyaz kadınlara kafayı takıyormuş; ancak Fransa'daki bayanlar, beyaz kadınlar fahişeymişler ve kendisi de onları bağrına basıyormuş. Faniry, duvardan bir bıçak kaptı ve ona saldırdı. Gözyaşları içerisindeydi, ancak adam, tüm gücüyle bıçağı boğazından uzaklaştırmaya çalıştı. Onu itti ve Faniry'nin ayağı üzüm presine takılıverdi. Presin helezonu (vida) birden saçını kapıp kendisini içine sürüklerken, Pierre ayakta duruyordu ve nefes nefese kalmıştı. O ise acı acı haykırıyor ve kurtulmak için mücadele ediyordu. Vida, yavaşça omzunu sıkınca yeniden çığlık attı. Daha sonra Pierre, kötü kokudan mı yoksa acıdan mı kaynaklandığını fark edemedi bayılıverdi. O korkunç ses her şeyin bittiğini gösterene kadar, Pierre başka yöne baktı. Daha sonra da kolunu kaldırdı ve elektrik düğmesini kapattı.

Konuklar görünür bir şekilde irkildiler; de Gruse de hikâyesine ara verdi.

O, "Peki, sofrada ayrıntılara girmeyeceğim." dedi ve şöyle devam etti: "Pierre, Faniry'nin vücudunun geri kalanı ile presi besledi ve etrafı toparladı. Eve çıktı, banyo yaptı, yemek yedi ve yattı. Ertesi gün ise herkese, Faniry'nin sonunda kendisini terk edip Madagaskar'a döndüğünü söyledi. Hiç kimse de buna şaşırmadı."

Yeniden durakladı. Konuklar hareketsiz kaldılar ve bakışlarını ona yönelttiler.

"Elbette" diyerek devam etti: "65 yılı, kırmızı Bordo için kötü bir yıldır ama Pierre'inki hariç. Bu olağandışı bir olaydı. Ödül üstüne ödül aldı ve hiç kimse de nedenini anlayamadı."

General'in karısı, boğazını temizledi.

"Ama umarım" dedi; "Tatmadınız, değil mi?"

De Gruse; "Hayır, Pierre'in, eşinin şaraba eşsiz bir aroma verdiği konusunda beni temin etmesine rağmen tadına bakmadım." dedi.

General; "Tatmadınız da... Ah şey... Satın almadınız mı hiç?" diye sordu.

"Nasıl reddedebilirdim? Her zaman böyle bir şecereli üzüm şarabı bulamazsınız."

Uzun bir sessizlik oldu. Bardağı, açık dudaklarıyla masanın ortasında hareketsiz dururken, Hollandalı adam, koltuğunda hantal bir şekilde kımıldandı. Diğer konuklar da endişeli bir biçimde birbirlerine bakıyorlardı. Anlamamışlardı.

General nihayet; "Ama buraya bak, Gruse" dedi ve ekledi; "Şu an bize, bu lanet kadını içtiğimizi kastetmiyorsunuz, değil mi?"

De Gruse, İngiliz'e sakın bir biçimde baktı.

Yavaşça; "Allah korusun, General!" dedi; "Herkes, en iyi kalite şarabın, daima önce gelmesi gerektiğini bilir..."

Kaynak: <https://www.englishclub.com/reading/story-winepress.htm>